

Седма глава НЕПРИЯТНОСТ

Мерито се отправи към къщи. Пак не бързаше, макар че приближаваше два и половина. Майка ѝ сигурно се беше върнала вече от работа и я чакаше за обяд.

Но в къщи я очакваше неприятна изненада – класната ѝ беше у тях!

Мерито хлопна с досада вратата на хола.

- Добър ден, Мариана. Виждам, че не си ме очаквала, защото се връщаш с час и половина закъснение

- Имах работа.

- Да, но сега ще имаме повече и по-важна работа. Не прави недоволни гримаси, защото положението е много опасно.

- Какво положение?

- Ами, например това с медицинските бележки.

- Какви медицински бележки?

- Тези, които си ми давала да извиняваш отсъствията си.

- Те са съвсем редовни.

- А! Значи знаеш за какво се отнася. Тогава ще говорим направо. Тези бележки, както ти самата знаеш, са фалшиви.

- Как така?

- Ами така. Няма защо да упорстваш. Не е нужно да се правиш на изненадана.

- Ама, как, другарко! Тези бележки са напълно редовни.

- Хайде де! Знаеш ли къде съм била тази сутрин?
- Не.
- Бях в поликлиниката. Там случайно ти си забравена в книгите за преглед.
- Може и да е така.
- А! Няма да мине. Виж какво ще ти кажа. Такъв лекар не съществува. Откъде си му измислила името?
- Ама, как, другарко? Има такъв лекар.
- Бре! Ти на мен ли ще ми кажеш! Защо продължаваш да ме лъжеш? А? И то пред майка си.
- Как ще ви лъжа, другарко? Бележките са редовни.
- Да речем, че са редовни, а само лекарят е измислен!
- Ама, как ще е измислен!
- А, значи не е?
- Не е.
- Добре. Тогава бележките са напълно редовни.
- Ами да.
- Добре, ти твърдиш, че бележките са съвсем редовни, така ли?
- Да. Така е. Редовни са.
- Ще го потвърдиш ли и пред директора?
- Да.
- Виж какво, ако си признаеш, че са фалшиви, до директора няма да стигне.
- Ама как да си призная, като не са.
- Другарко, това е насилие! – реши да се намеси майката.
- Насилие ли?
- Ами да. Как може да я карате да потвърди нещо, което не е вярно.
- Не е вярно ли?
- Не е, разбира се.

- Я виж ти! Пък аз, като бях в поликлиниката, останах с убеждение, че е вярно.

- Но как, другарко. В коя поликлиника сте били? Дъщеря ми никога не ходи в окръжната.

- Така ли?

- Разбира се. Вие сте с грешка.

- Трябваше да проверя в туристическата поликлиника.

- Точно там.

- А! Значи съм сбъркала. Нищо. Ще ме извините.

- Все пак, внимавайте да не сбъркате друг път, защото децата не могат да понасят такива неща.

- Да, да, знам ги децата.

- Утре проверете в туристическата поликлиника.

- Да, непременно. Трябва да се уверя, че казвате истината. Такава ми е професията.

- Не сте детектив, защо правите такива неща?

- Нарездане на директора.

- Ах, така ли?

- Да, така.

- Много сте недоверчиви.

- Понякога ни карат да бъдем такива постъпките на нашите ученици.

- Мариана какво е извършила?

- Попитайте я нея. Тя поне няма да ви излъже, а аз като ви разказвам, може да сбъркам нещо.

- Мариана всичко ми разказва. Не знам да се е случило нещо лошо.

- Нека си помисли и, след като си замина, да ви разкаже подробно за любовните си приключения.

- А! Такава ли била работата. Вие, другарко, поне в това не бива да се месите.

- Защо? А ако някой от моите ученици тръгне по лош път?

- Мариана не е малко дете.

- Не е, но пък се мисли за прекалено голяма.

- Разбира се, тя вече е абитуриентка.

- Не е станала още. До тогава могат да се случат много неща.

- А! Значи и заплашвате?

- Как ще заплашвам? Нейното завършване не зависи само от мен, а и от нея и от останалите колеги.

- Да, но те са ви колеги.

- Какво искате да кажете?

- Че щом се състави едно мнение за някой ученик, то...

- Да, да. Виждам, че продължавате да грешите.

- Как ще греша. Не е ли така?

- Зависи от много неща.

- А! Все зависи.

- Разбира се. И от самия ученик зависи мнението на учителите.

- Много често то не е правилно.

- Случва се да сгрешим, хора сме и ние. Пък и на толкова ученици преподаваме.

- Щом сте учители, не трябва да грешите, или пък, щом грешите, то ще трябва да прощавате грешките и на учениците. Те са по-млади и повече грешат.

- Да, така е. Но когато човек сгреша веднъж, той си взима пример от това. Да речем, човек да сгреша за едно нещо веднъж, му е простено. Е, разбира се, ако извърши тежко престъпление, не може да му се прости, дори и за пръв път да го прави.

- Какво, искате да кажете, че дъщеря ми е извършила престъпление!

- О, далеч съм от тази мисъл. Но искам да кажа, че дъщеря ви е сгрешила не веднъж, дважд или три пъти, а много.

- А в какво е сгрешила?

- Тръгнала е по лош път. С лоша компания се събира. Не спазва вечерния час. Не се подготвя за училище и много други работи.

- Човек е свободен да се весели.

- Свободен е, но тя е преди всичко ученичка и не трябва да прекалява.

- Това не значи, че не е човек, щом е ученичка.

- Не съм казала такова нещо.

- Да, но една учителка в прогимназията им казваше, че учениците и войниците не са хора.

- Тя може би го е казала в афектирано състояние.

- Но нали е учителка, трябвало е да бъде въздържана.

- Разбира се, но тридесет или четиридесет ученика ако почнат да правят каквото си искат, няма да издържат на всекиго нервите. Както учениците са хора, така и учителите са хора. Те са отишли в училището и да дават знания, и да си изкарват хляба.

- Да, но има учители, които умишлено тормозят учениците си.

- Не знам.

- Има.

- Може, но вие си помислете за медицинските бележки. Аз трябва да вървя и у други ученици. Довиждане.

Класната на Мерито излезе, без да дочака отговора на своето “Довиждане”.